

Kötélék (Bondage)

Fázol, kérdezte a férfi, és végigsimított a lány vállán. A bőre olyan száraz fehérséggel világított a vörös blúz szakadása alatt, mint csont az eleven húsban.

A tó partján álltak. Arcukat a nap felé fordítva, mintha várnának valamit. Egy-mástól alig egyméternyire, keveset mozdulva figyelték, ahogyan a nap átszivárog a hegyeken, a hullámokon, a felhőkön, és megpihen a nádas felett. A férfi törte meg a csendet s kihívó mozdulatlanságukat.

Érintése szenvtelen volt. Kivédhetetlen és lapos. Mint egy ütés. A lány bólintott. Megszánta a férfit. Megbocsáthatatlan, ugyanakkor leküzdhetetlen vágy járta át, hogy minden erejével ellökje magától, mégpedig éppen olyan váratlanul és kíméletlenül, ahogyan ő végigfuttatta a vállán a kezét. Igen, mondta aztán halkán, de a férfi nem mozdult arra sem. Ez megerősítette hitében, hogy éppen ezt kéne tennie. Ellöknie, mint egy unt rongybabát, egy halottat, aminek éppen sürgősen volt bizonyítva be saját létezésének okait. Csak ezzel juttathatná kifejezésre, hogy minden ép sejtjével, minden roncsolatlanul maradt emlékével együtt érez vele. Ugyanazt gondolja, amit ő, és megérti, ujjainak esendő mozdulatában nem a közeledés és a megismerés vágya élt, csupán az újbóli önmagába fordulást, az újjászülető idegenséget fejezte ki gyors gesztusa. Ahogy a halak dobják fel magukat a habok közül. Megigazította szoknyáját. Madár szárnya rebben olyan ártatlanul, ahogyan fellibbent a szövet. Légszomja volt. A közelben ébredő vízimadarak lármája elnyomta szapora sóhajtásait. A férfi cigarettára gyújtott. Zavarta a füst. Lassan elfordította a fejét. Igen! Amikor megérintette lúdbőrözött vállát, tudomására hozta, hogy immár önmagával muszáj foglalkoznia. Kizárta a lányt a gondolataiból. Felélte múltját, elzárta előle a jövőt: a távolság ígéret marad. Sürgősen a sietve, zavartan előkutatott szavak. Azzal, hogy suta sietőséggel megfogta a vállát, értésére hozta, hogy nem szabad magyarázkodniuk. Valamiért mégsem tudott úgy tenni, ahogy azt a férfi elvárta volna tőle, nem volt képes az arcába csapni, a mellének feszülve eltaszítani. Hiába! Hiába apadt már el benne is a kíváncsiság s a vonzalom. Nem voltak kérdései, vágyai, kötelmei, törekvései, érzései. Minden, ami belőle maradt, fölszívódott a saját csontjaiba, ott remegett elviselhetetlenül fájdalmasan. Egyedül akart lenni, mint egy gyerek. Legszívesebben levegőt sem vett volna, hogy ne kelljen beszívnia a férfi izzadtságának bőréről párolgó kesernyős, idegen szagát. Most sem tudta megtenni, amit elvárt tőle egy idegen. Idegen volt a férfi is. Alig tudott róla valamit. S a szaga úgy csorogta körbe, ahogy gyermekkorában a szappan ismeretlen, savanyú illata. Erre gondolt, amikor lassan belépett a férfi légkörébe, s ellentmondást nem tűrően, kapkodva az izmos, szagos vállra csapódott a homloka. Az ajkai duzzadtan lüktettek, s a gégegjében még mindig ott feszült a fájdalom. A tó fénytelen alumínium tálként jelent meg előtte, rideg és tompa tárgy-

ként, melynek elmosódó, ködbe pólyált körvonalai egy orvosi tálca képét juttatták eszébe, amibe a spatulát dobják a nővérek egy torokvizsgálat után.

Az este. Porcelánfigurák egy gyertyafényben vöröslő műtőasztalon. A terasz, mint egy gyatrán és szenvedélymentesen megírt regény részlete, eleinte kevés megfejteni-valót kínált nekik. Szavak bősége és jelzők tömkelege. Ki-ki rendelt egy-egy színpompás italt. A lenyugvó nap tüze. Kékeszöld trillák a tó felett. Az ezüstparti szezonvég zajos és túlcsoorduló kínálata. Ők a kerthelyiség hátsó részén, egy sötétbe merülő asztalnál foglaltak helyet. Tizenöt éve nem találkoztak, mégis olyan magabiztosan, fensőbbeséges nyugalommal hallgatták egymást, a megismerkedésük óta eltelt évek történetét, mintha közös emlékeiket idéznék fel egy romantikus utazás során, melyet második nászútnak hívnak megállapodott társaik. Az emlékek, születésenek közösen megélt kalandok után, vagy ellenkezőleg, legyenek közreadóik magántulajdonai, a múlt birodalmának kincsei, mely múltban feloldódik a szereplők valódi története. Ha akarták, úgy láthatták egymást, mint tizenöt évvel ezelőtt, eltörölhették az időt. Ha pedig úgy kívánták, elképzelhették, hogy ők ketten férj és feleség, s mindaz, amit elbeszélnek, mindkettejüknek ismerős, s csak könnyen kiigazítható, árnyalatnyi különbségeket mutat. Egykori megismerkedésük ténye, s az a pár kép, ami ama bűvöletbe ejtő pillanatról még bennük élt, felmentette őket lelkiismeretük előtt.

Nem is emlékszem pontosan, hogyan és miért jutott eszükbe, hogy próbára tegyék a másikat. Meglehet, egy férfiakból álló társasága előtt akkurátusan pózoló idősebb, molett nő zavarba ejtően suta, megsebzett kézmozdulatáról, amint hánykolódó mellei elé kapta két kezét, vált valóssá, anyagszerűen tömörre és sűrűvé feloldhatatlan szabadulásvágyuk indoka. Hirtelen megérezték, hogy beszélgetésük valójában hitvány felsorolás, melyben életük is olyan érdektelennek mutatkozik, amilyen lényegtelen a köztük lévő kapcsolat minősége és jellege. Saját sorsukról a legnagyobb közönnyel meséltek, s amíg a másikat hallgatták, azon töprengtek, miért? A múlt közömbös maradt velük, s ijesztő volt ez a felismerés. Csalódtál, kérdezte a lány. Benned sosem, felelte a férfi.

Hajnalban, amikor kiléptek a villa ajtaján, a lány bevallotta, hogy ő ajánlotta fel magát. Te voltál, csodálkozott a férfi. Lassan haladt a kavicsos kerti ösvényen a lány után. Úgy emlékezett, ő volt a kezdeményező. Az ember egy történetre visszagondolva sokkal kiszolgáltatottabb és védtelenebb, mint az események kellős közepén. Szégyelled magad, kérdezte a lány, és csuklójáról letörölte a vért. Megvágtam, mondta. Az ollóval, tudod, tette hozzá csendesen. Szóval, szégyenled magad, kérdezte még egyszer. Különben mindegy, mondta, már nem érdekes. Még hátranézett, aztán lemondóan legyintett, és becsukta maguk mögött a vaskaput. Bár már pirkadt, még égtek a lámpák a hársak között. A levegő bársonyos volt, mint a tulajdon bőre. Orrát a magasba tartotta, és belélegezte a friss, hajnali illatokat. Egy időre megkönnyebbült a tudattól, hogy végre levegőt vehet, hogy működik a tüdeje, hogy mozdítani tudja

a fejét, a karjait. Futnia támadt kedve, elszaladt az utca végéig, ott megállt egy fánál, a lecsüngő ágak alatt, és nagyokat sóhajtott a tó felől érkező fuvallatban. Amikor végre beérte a férfi, feléje fordult, és lelógatta a karjait. Hagyta, hadd tóduljon bele a vér fáradt, sajgó végtagjaiba. Megint alig kapott levegőt. Tudom, mondta, nagyon bánt, hogy nem a te ötleted volt. Nem is kell semmit mondanod, tette hozzá, és megmasszírozta a homlokát. Szinte már fáj, hogy mindig ugyanarra kellett gondolnia.

Ott hevert kipányvázott testtel a földön, mintha a messzeség közepén lebegne. Fügőben hagyva, mint egy játszma, melyhez másnap megint visszatérnek a sakkozók. Most szenvtelenül, rideg automatákként figyelik a rákényszerített mozdulatlanságában nyöszörgő alakot, őt, s közben mechanikusan facsarják ki egymásból a kéjt, mint fonnyadó gyümölcsből az utolsó cseppeket. Kötelek hurkolták a melleit, elszorították nyakán az ereket, fulladozott. Úgy szemlélte magát is, mint egy gépet, amiből hatalmas csőrökkel kiemelték a motort, hogy megjavítsák a hibát, amitől eddig szenvtelenül működött. Egy kísérlet tárgyaként gondolt önmagára, szenvtelenül, érdeklődve figyelte kicsavart tagjait, mintha egy már halott állat húsát venné szemügyre a laboratórium vitrinje mögül. Izmait megfeszítette, az elviselhetőség határáig fokozva a kínt. Úgy viselte, mint megérdemelt büntetést. Kiprélte tüdejéből a levegőt, s visszatartotta lélegzetét, egészen addig, ameddig úgy nem érezte, hogy megfullad benne minden hamis, gonosz gondolata, önzése, félelmei s állandó viszolygása a fájdalomtól. Türelemmel, szinte kíváncsian várta a pillanatot, amikor majd fulladozni kezd. A saját nemi szervére kellett koncentrálnia, mintha testének ez lenne az egyetlen pontja, melynek joga van éreznie. Maga elé képzelte, ahogy megduzzad, mintha az összes vér és nyirok odaáramlott volna ereiből. A szeretői arcára, hangjukra, szagukra és szavaikra már nem emlékezett, de úgy tapasztalta, hogy az érzékeny hús megőrizte mindegyikjük lenyomatát, és most életre kelti valamennyit. Vértől parázslott, örömeiktől hemzsegett, s szinte már helyette lélegzett a húsa, mintha egész valójából csak vaginájának lenne szabad életben maradnia. Akkor végre feloldódott önmagában, úgy érezte, minden kötelemtől megszabadulva kitarja karjait, kinyújtózik a semmiben, s amíg öklendezve harapta a levegőt, csendesen elélezett.

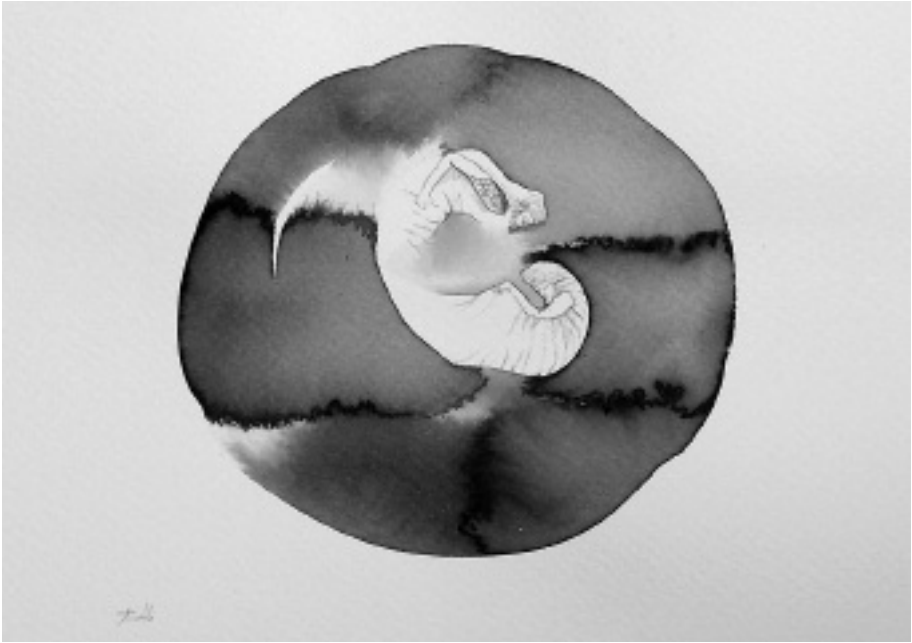
Nem érintették egymást, nem is csókolóztak, és kevesebbet is beszéltek, amióta eldöntötték, hogyan folytatják az éjszakát. Csak felsorolták, hogy testük leginkább mely szenvedélyekre fogékony, s lelkük miféle kínokban leli örömét. Mehetünk, kérdezte a férfi, és megszorította a lány ujjait. A lány átnézett a szemközti asztalra, melynél a szerelmespár szüröcsölte némán a nyáresti romantikát, és elmosolyodott. Mehetünk, mondta, majd kissé előrehajolva felállt, hogy a férfi beláthasson blúza alá. A mellei lustán terpeszkedtek a félhomályban, mint a haszonállatok a legelőn. Vajon mi tartja egyben a nőket, a melltartó vagy a megrendíthetetlennek látszó nyugalom, gondolta a férfi. Semmi sem változott, mondta aztán, és a szöveten, csipkén keresztül megérintette a lány mellbimbóját. Tenyerét egy pillanatra a lány mellének vonalában tartotta, hogy ne keltsen feltűnést, mégis érezte az előre ható nehézkedési erőt.

Minden megváltozott, felelte a lány, és kiegyenesedett. Nem a férfi közeledésétől riadt meg, csak saját eltökéltsége lepte meg. Taxival megyünk, kérdezte aztán. Taxival, egyezett bele a férfi, s közben a lány száját figyelte. Az ajkai bár vékonyak, az átlagnál fürgébbek, beszéd, s gondolom egyéb tevékenysége közben is. Akkor jó, mondta a lány. Megnyugtatta, hogy egyenesen odaszállítja őket a kocsira. A gyaloglás fárasztotta volna, s közben akár meg is gondolhatta volna magát. A séta a holdfényes Balaton parti utcák során, a természetes platánfák lombjai alatt amúgy is egy egészen más viszonyt feltételezne kettejük között. Közéjük állt volna a gyöngédség, és semmissége volna cinkosságukat. Úgy remélte, így nincs visszaút.

Már a kempingnél jártak, amikor a lány hirtelen megállt. Levette magas sarkú cipőjét, hüvelykujjára akasztotta a pántjait, és meghimbálta a férfi arca előtt. Miért hívtál fel, kérdezte. Vedd le a harisnyádat is, szakadt, mondta a férfi. Nem veszem, felelte a lány. Fázom. Szóval, miért hívtál fel tizenöt év után, kérdezte újra, és a combjai közé csúsztatta szabad kezét. Ezért? Kíváncsi lettem, hogy mi van veled, felelte a férfi. Aha, mondta a lány. Kíváncsi. Feltette a napszemüvegét, és szétnyitva az ajkai között kibújította a nyelvét. És kielégült a kíváncsiságod, kérdezte. Maradékaltalul, felelte a férfi. Akkor jó, mondta a lány. Mindjárt világos lesz, mondta. Meg akarsz dugni még egyszer, amíg kivilágosodik, kérdezte lassan. Úgy beszélt magáról, ahogy biológusok tárgyalnak egy különleges baktérium tenyészetéről a tárgylemez felett. Nem érzett magában semmit, ami emberi mivoltára emlékeztette volna. Nem, felelte a férfi, és elindult a part felé. Háborgott benne minden kifejezés, ami a reggel jelzője volt.

Brigitta letette a telefont. Unom, suttogetta maga elé. Felgyújtotta a villanyt, és idegesen körbejárt a bútorok előtt. Úgy tervezte, korán lefekszik, egyedül, hajnalban kel, és még a turisták előtt kisétál a tóhoz, a szabad strand mögötti nádashoz. Nagyapja legszívesebben ott horgászott, saját stégje volt, már négykor, ötkor ott ült, s a bevetés után ivott egy korty pálinkát, pipára gyújtott, és úgy figyelte a felkelő napot, mint akinek az a dolga. A nagyapából csak ezek a porcelánfigurák maradtak az üveg mögött, gondolta Brigitta, és hosszú körmeivel megkocogtatta a vitrin ajtaját. Fél óra múlva jönnek a kuncsaftjai, addig rendbe kell szednie magát. Megfogta a melleit, mintha arra lenne kíváncsi megvannak-e még, majd vontatottan kiment a fürdőszoba felé. Csengettek.

A taxis elmosolyodott, amikor a férfi bement a címre. Hány fuvarja lehetett már oda, gondolta a lány, és különös módon nem szégyenkezett, inkább felizgatta a tudat, hogy a sofőr tudja, hová mennek késő éjszaka. Szétnyitotta lábait, szinte erőltette, hogy szoknyája széle felcsússzon a combjain, feltárva ágyékát az idegen tekintetek előtt. A férfi nem nyúlt hozzá. Hagyta, hogy a lány kiélvezhesse átlényegülésének minden örömét. Szélesebbre, mondta azért hangosan. A lány lenézett lábai közé, magában figyelte, hogyan nyílnak meg szeméremajkai, s mintha idegen testet látna közben, úgy szemlélte magát. Erőltetve megpróbálta még jobban szétfeszíteni a combjait.

Báb

Átlépés

Ő sem nyúlt magához. Nem a bátorsága hiányzott, csak próbára akarta tenni képességeit és az akaraterejét. Mintha kívül akart volna maradni a történéseken. Hagyta, hogy a biztonsági öv csatja beékelődjön farpofái közé, és kellemetlen érzést keltve döfködjön az ánuszat. Ridegen távol tartotta magát mindentől, ami élvezetet okoz. Kinézett az ablakon, orcáját a hűvös üveghez nyomta. Széttárt, felhúzott combokkal, kitarulkozva, a külvilág számára mégis láthatatlanul ült egy száguldó akváriumban.

Csak úgy véletlenül, kérdezte az öltönyös idegen. Ide nem jönnek véletlenül, felelte Brigitta. Csak te. Ismerősök, kérdezte erre a férfi. Nekem nincsenek ismerőseim, mondta Brigitta. Kurva vagyok, szívem. Én is ismerős vagyok, mondta a férfi, és leült. Csak a pénzed ismerem, válaszolta Brigitta, és elrendezte melleit a szatén alatt. Na, menj már, mindjárt megérkeznek, kiáltott az öltönyös idegenre. Vagy itt akarsz maradni, kérdezte aztán csodálkozva. Itt, felelte a férfi. Miért, mennyibe kerül? Még most, grátisz elrendezlek, nehogy botrányt csinálj nekem, mondta Brigitta, és letérdelt a földre a férfi elé.

Amikor leértek a vízhez, még köd gomolygott a tó felett. A lány meztelen, harisnyás lábbal gyalogolt a salakon. Milyen voltam, kérdezte a lány. Ártatlan, felelte a férfi. Olyan voltál, mint egy eltévedt hullám a tengeren. Társak nélkül, céltalan sodródó hullám, ami nem érti meg, hogy sosem tud elválni a víztől, amiből elődomborodik. Vagy úgy, mondta erre a lány. És most? Semmi sem változott, válaszolt a férfi nyeglén, majd becsukta a szemét. Úgy tudta nyelni a könnyeit, ahogyan senki más.

A combja közé vágott a huzat. A harisnyán keresztül is érezte a hideg fuvallatot. Átnézett a férfira. Fáj, kérdezte amaz. Zsibbad, felelte a lány. Gombold ki a blúzodat, mondta a férfi. Zavarja, kérdezte aztán a taxistól. Ugye nem zavarja a látvány? A taxis elvigyorodott. Vannak ennél furább utasaim is, kérem, mondta, és a tükröből nézte a lány előbuggyanó melleit. Tekerd le az ablakot, mondta a férfi. Fázom, ellenkezett a lány. Nem baj, felelte a férfi. Félsz? Nem, mondta a lány, és félmeztelenre vetkőzve hátradőlt a durva üléshez. Arra a férfire gondolt, aki egy autóban először nyúlt a combjai közé. Nyár volt akkor is.

A férfi elgondolkodva nézte a lányt. A nők akkurátusan művelik az életet, gondolta. A volt felesége jutott eszébe, aki a rendszeres nemi élet híve volt, és szeretkezés végén is éppolyan előreláthatóan, majdhogynem tervszerűen élvezett, amilyen szigorú menetrend szerint élte az egész életét. Álljunk meg, mondta a sofőrnek szárazon.

Amikor megismerkedtek, ő tizenkilenc éves volt, két évvel idősebb, mint a lány. Azon a nyáron mindennap lejárt a szabad strandra, jó mélyen beúszott a nádas előtt, a háttára fordult, és lebegtette magát. Bámulta az eget, és nem gondolt semmire. Az anyja mondta is, hogy egyszer majd még levegőt venni is elfelejt. Élvezte a mélységet a teste alatt. Nem számolta a perceket. Eggyé vált az idővel. Legalábbis ameddig a felszínen tudta tartani magát. Aztán kiúszott, a nádas tövében szeretett partot érni, kimászott

a kövekre, és szinte futva ment haza. Még csak meg sem törölközött. Az egyik nyár-
végi napon, amikor kapaszkodott kifelé, meglátta a lányt. Egyedül ült egy kővön,
távol a többitől. A lábát lógatta a vízbe. Olyan volt, mint akit akkor vetett partra a
vihar.

Szóval, semmi sem változott, kérdezte a lány. Semmi, felelte a férfi. Éppolyan Sem-
miség maradtál, mint voltál akkor is. Így hívtál, tényleg, mondta a lány. Édes kis Sem-
miség! Valahogyan mindig a történet legrosszabb pillanatában kerülnek elő a
legégetőbb szavak. A fény már ott botladozott a távoli hegyek között, a tó felett osz-
lani kezdett a köd. A lánynak játzsani támadt kedve, s a férfit utánozva ugrált, kiabált
a kopott fűvön. Semmiség! Gyere ide Semmiség! Tetszik neked ez a karkötő, Sem-
miség? Megvegyem neked, édes Semmiségem? Nevetett és kacagott, ahogy megele-
venedett benne a múlt. Aztán erőt vett magán, és komoly arccal fordult a férfi felé.
Megbaszhatlak, te kis Semmiség?

Szállj ki, vakkantotta a férfi a lány felé. Ülj előre! A lány kinyitotta az ajtót, kiszállt
és a betonon megállva visszanezett a férfira. Árnyékban állt, csak a mellei fehérlettek,
mint két szabadra állított szemafor. A férfi biccentett, hogy ne várokoztassa felesle-
gesen a kocsit. Amikor a lány behuppant az elképedt sofőr mellé, a férfi hátradőlt,
cigaretára gyújtott, és intett, hogy mehetnek tovább. Csókold meg, kérte a lányt. A
száján, kérdezte ő. Mintha ő lenne az egyetlen férfi, akit igazán szerettél valaha is,
mondta férfi, és elfordította a fejét. Nem mered nézni, nevetett a lány, miután végig-
csókolta az idegen sofőr lefittyedt, riadtan motoszkáló, borostás ajkait. Ezt nézd meg,
mondta, és a kormány elé hajtotta fejét. Nem érdekel, válaszolta a férfi, miközben a
lány lehúzta a cipzárt a fogaival. Még nem, javította ki magát. Tudod, hogy nem a
látvány izgat, hanem a képzeletem. Aha, kuncogott a lány nehézkesen, miközben már
le-fel járatta a fejét. A te híres képzeleted! A férfi kidobta a cigaretta az ablakon, és
megpróbálta elképzelni a saját képzeletét. Az ablakban úgy rohantak el a fák, mint
belső monológjában a pontatlan hasonlatok.

Brigitta nyitott ajtót. Jó estét, mondta a férfi, és közelebb hajolt. Jó estét, mondta
Brigitta, és beljebb lépett, hogy az előszobai csillár fényében szemügyre vehessék a
vendégei. Megfelelek, kérdezte aztán, és huncutkodva a lányra mosolygott. A férfi
bólintott. Az ajkai puhák voltak, mint az érett füge, a mellei sűrűk, a vádlíja izmosan
kerekedő. Úgy szemlélte, mint egy darab bélszint, a hentes vértől izmosos vágódesz-
kája felett. Hány éves vagy, kérdezte a lány. Huszonkettő, felelte Brigitta elgondol-
kodva. Szépek a melleid, mondta aztán, és játékosan megcirógatta a lány bal
mellbimbójának udvarát. Köszönöm, felelte ő. Kiöblíthetem a számat valahol, kér-
dezte aztán. Zavarában majdnem elnevette magát. Persze, felelte Brigitta. A második
ajtó balra, találsz fogkrémet is, tette hozzá. A fogkefére kényes vagyok, kiáltotta a
lány után. Huszonkettő, ismételte a férfi, és körbenézett. Tágas nappaliban álltak, a
falakon nehéz keretekben függtek a nagypapa olajképei. Elég tapasztalt vagy egy kü-

lönös éjszakához, kérdezte a férfi. Az attól függ, mit szeretnétek, válaszolt a nő. Valami mást, mondta a férfi. Szereted a festményeket, kérdezte azután, és közelebb lépett az egyikhez. Sötétben motoszkáló ecsettel festett portré volt. Egy szikár férfifej. A szemei fénytelenül, dacosan és boldogtalanul figyelték a világot, úgy, ahogy most a férfi őt. Mintha saját lelkük sötétsége tükröződne egymásra. Mednyánszky, mondta a férfi. Egy Mednyánszky másolat, javította ki a lány. Nagyapa remekül tudta utánozni a képeit. Rajongott értük. Jó ízlése volt, mondta a férfi, és Brigitta mellé lépett. Azt szeretném, ha alázatra tanítanád a lányt, súgta a fülébe. Van köteled, kérdezte, és megmarkolta a nő vörös hajfürtjeit. Van, felelte Brigitta, és becsukta a szemét. A férfi végigsimított a haján, aztán, mintha homokot pergetne az ujjai között, végigmorzsolta a hajszálatokat. Mennyi, kérdezte. Elég, felelte a nő. Meddig maradtok, kérdezte. Ameddig megértjük, hogy miért jöttünk ide, felelte a férfi, és elindult a szoba felé.

Csak állt, és nézte. A hajából csorgott a víz, fázott is a kora esti hűvösebb szélben, de képtelen volt elindulni haza. Engem nézel, kérdezte a lány. Téged, válaszolt ő. Baj? A lány megrázta a fejét, majd lassan felállt, és kibontotta a haját. Addig növesztem, amíg a derekamig nem ér, mondta. Szereted a hosszú hajú lányokat, kérdezte a fiútól, aki előrelépett, és karját maga elé nyújtva megtapintott egy selymesen tekeröző tincset a lány arca előtt, aztán finoman megérintette a fülét, és fürgén végigfuttatta ujjait a lány ajkaiig. Vihar lesz, mondta. Érzed a csendet? A nádas is elhallgatott, tette hozzá, s közben a lány haragos zöld szemeit figyelte. Olyan volt, mint valami apró, ritka rovar. A lány résnyire nyitotta száját, és beszippantotta a fiú mutatóját. Egyébként nem, mondta a fiú, nem szeretem a hosszú hajú lányokat. Hagyta, hogy a lány puhán szopogassa ujjhegyét az ajkai között. Jó, kérdezte a lány. Jó, válaszolta a fiú. A lány megfogta a kezét, aztán eltolta az arcától, és hátrébb lépett. Holnap átmegegyek Lellére, mondta. Van kedved velem jönni? Igen, felelte a fiú. Félek tőled, mondta aztán, és elindult a betonút felé. Nem jössz? Nem, kiáltotta felé a lány, maradnom kell. A kezeit a feje fölé emelte, mintha kapaszkodót keresne maga fölött a semmiben, és felkacagott. Holnap itt várok rád, ha félsz, hozd el a barátaidat, kiabálta. Nincsenek barátaim, mondta a fiú. Úgy érezte magát, mint akit most hagytak el. A nádas megborzongott az újra éledő szélben. Lassan esni kezdett az eső.

Ez ki, kérdezte a férfi, amikor belépett a nappaliba. Jó barát, rikoltotta vidáman az öltönyös idegen. Brigitta elnéző mosollyal nézett rá. Egy vendégem, mondta halkán. Nem fog zavarni minket, ígérem. Nem zavar, mondta a férfi, és végigmérte az idegent. Nagyon is örvendetes, hogy itt vagy velünk. Azt hiszem, hasznodat vesszük ma éjszaka, vetette oda foghegyről, és megállt a vitrin előtt. Ezek is hamisak, kérdezte tréfásan, aztán elhúzta az üveget, és kivett egy sellőt ábrázoló figurát. Milyen ártatlan, milyen törekeny, ugye, kérdezte. Pedig csak olcsó kacat. Óvatosan, lépett mellé Brigitta, és kivette a férfi kezéből a szobrocskát. Emlék. Emlék, csodálkozott el a férfi látványosan, akkor valóban vigyázni kell vele. Nagyon értékesek az emlékeink, azokból élünk, azokkal vagyunk betapasztva, nélkülük átfújna rajtunk a szél, darabokra

hullanánk, mint egy kiszáradt vályogkaliba. Mi vagy te, kérdezte az idegen, filozófus? Nem, felelt a férfi, csupán egy múltját kereső amnéziás. Azért vagyok itt, hogy visszakapjam az emlékezetem. Már tizenöt éve szeretnék elfelejteni valamit, de nem emlékszem, hogy mit is. Brigitta elgondolkodva figyelte a férfit. Nem lenne szabad itt maradnotok, mondta. Tudom, válaszolta a férfi, és valóban úgy érezte, hogy el kéne innen menniük. Járkálni kezdett, fel s alá a nappaliban. Brigitta visszatette a szobrocskát a polcra, behúzta a vitrin üvegét, majd hátát a szekrénynek döntötte, és becsukta a szemét. Akkor lépett a szobába a lány. A férfi megállt, megfordult, és kérdően a lányra nézett. Talán pár percig nem mozdult egyikőjük sem. A lány szemhéja megremegett, miközben közelebb lépett a férfihez. Gyengéden kinyújtotta a kezét, és a tenyerébe vette a férfi ujjait. Lassan a szájához emelte, és az ajkai közé csúsztatta a mutatóujját. Jó, kérdezte puhán. A férfi bólintott, majd ellökte magától a lányt. Miért vetted fel a blúzodat, kiáltott rá hirtelen. Tépd le, mondta az idegennek, aztán Brigittához fordult. Hozd a köteleket!

Hermeneutika, kérdezte a lány. Hogy te mennyi fura szót ismersz! Bölcsész vagyok, mondta a fiú. Bölcsész, kérdezte a lány. Ilyen testtel hogyan lehet valaki bölcsész. A fiú elmosolyodott, és kitérte a karjait. Mit tegyek, mindig is ellentmondásos természet voltam, nevette el magát. Elkapta a lányt, és megpörgette a salakon. Azt mondják, az ambivalens érzések fokozzák a szenvedélyt, mert állandó analízisre kényszerítenek, és nem engedik nyugvópontra jutni az érzelmeket, kiabálta, és csak forgatta a lányt, kinyújtott kézzel, szédülten. Forgatta, amíg úgy érezte, elég ereje van megtartani a karcsú kis testet, mely ujjaira kötözött, tehetetlenül suhant körben a fűzfák között. Alkonyodott. Megolvadtak a színek. A tó vizének kékje megfakult, a lány hullámvágás egy pillanatra visszatükrözte még a nádas tompa zöldjét, aztán barnába borult a Balaton, mintha ellepte volna a felkavart iszap. A nádasból hazaindultak a horgászok a fogással. Az arcuk égő sárga volt a Badacsonynál lebukó nap fáradt fényében. Mintha álarcot viselnének. Ahogy forogtak, elmosódtak ezek az álarcok is. Amikor végre elfogyott az erejük, a fűbe rogytak, és arcukat a föld felé fordították, mintha szégyellnék boldog zihálásukat. A lány mozdult először. Kezét a fiú nyakára csúsztatta, bebújtatta a trikója alá, és körmeivel vékonyan végigszántott gerincének dudorodó csontjain. A fiú a hátára fordult, és a lány tenyerét a feje alá igazította. Beléd szerettem, suttogta. Tudom, felelte a lány. A szeme barnába borult, mint a Balaton, és úgy fürkészte a fiú ábrázatát, mintha nyomon akarná követni a legapróbb változásokat is, melyek észrevétlenül zajlottak a sejtek millió között. Látni akarta, ahogy a kitágult pórusok között kibuggyannak a szerelem első izzadtságcseppei a homlokán, tudni akarta, hány millimétert nőtt a haja az eltelt percek alatt, hány hámsejt halt el, s hány új született. A szerelem mechanikája érdekelte, s éppolyan lelkesült kíváncsisággal figyelte a fiút, mint biológus a vírusokat a mikroszkóp alatt. Szeretsz, kérdezte a fiú. Szeretlek, mondta a lány. A hasára ült, ránehezedett, megfeszítette az izmait is, hogy súlyosabban nehezedhessen az ágyékára, és a combjait a combjaihoz szorította. Úgy érezte, bele akar hatolni ebbe a kiszolgáltatott, mozdulatlan testbe, hogy megismerje

a titkait, hogy mindenestül magáévá tegye. Csókolj meg, súgta, és lassan közelebb hajolt. Csókolj meg, ismételte, mielőtt a szájuk összeért. Kíváncsi volt, mit fog érezni, amikor a fiú nyelvét elnyelik az ajkai.

Mit tervezel, kérdezte az idegen kíváncsian. A férfi unottan előkotorta zsebéből a cigarettát, rágyújtott, és bágyadt tekintettel bámulta a lányt. Azt kértem, hogy tépd le róla a blúzát, mondta hidegen. A többit majd meglátjuk, tette hozzá. Brigitta összehúzóította az ajkait. Abbahagyom, gondolta, ez az utolsó éjszaka, és visszamegyek az áruházba. Az idegen a lányra pillantott. A lány feje megadóan lecsuklott, szemeit is behunyta. Nem tiltakozott, csak a szája széle rebtent meg, mint a gyertyaláng. Mire vársz, kérdezte a férfi. Az idegenre nézett, aztán hátra fordult. Fenyegetően indult Brigitta felé. Mire vártok, kérdezte még egyszer. A szemöldökét felhúzta, értetlen arccal megállt a nő előtt, és mint egy vállatörőt az arcába kiáltott. Mire vársz? Brigitta megremegedett, ijedten felkapta a fejét, és tarkója a vitrinnek vágódott. Óvatosan, kedvesem, figyelmeztette a férfi. Csak óvatosan, figyeljünk a meggondolatlan mozdulatokkal, drágám, még eltörnek az értékes porcelán miccsok, és mint emlékek, megszűnnek létezni, bármennyire kedves pillanatokra is emlékeztettek azelőtt, mondta csendesesen. Megvető, lenéző lassúsággal beszélt. A jelző és a jelzett szó, alany és állítmány elváltak egymástól, mint penge a sebtől. Brigitta elfordította a fejét. Na, mi lesz már, kérdezte a férfi, és sarkon pördült. Az idegen most felállt, és odalépett a lány elé. A lány várokozóan felemelte a fejét. Az orra az idegen orrát súrolta. Most úgy nézett a szemébe, mint akit már nem saját sorsa izgat, csak a másik arcának rezdüléseit figyeli, higgadtan és szenvtelenül, mint egy felfedező. Közönyös volt mindennel szemben, ami a testét megérintheti. Az idegen a tenyerébe vette a lány fejét, és belemarkolt a remegő húsba. A lány haja beborította a kézfejét, az ujjait, amikkel a száraz száj feketére rúzsozott húsát morzsolta szakértő mozdulatokkal. Aztán lassan elengedte az arcát, mint egy maszkot, kezét a lány vállaira fektette, és egyetlen mozdulattal letépte róla a borvörös szatént. A lány még mindig a szemébe nézett. Szinte látta a kitáguló, vértől duzzadó hajszálereket az idegen arcbőre alatt. És most, kérdezte az idegen, és hátrább lépve szemügyre vette a lány fodrozódó melleit. Brigitta még mindig ott állt a vitrin előtt, és nem merte kinyitni a szemét. A férfi feléje fordult, és kigombolta a gallérját. Gyere ide, mondta a nőnek. Ne félj, biztatta, én is nagyon óvatos leszek. Ne kapcsoljam le a lámpát, kérdezte Brigitta, és elszakadva a hátát hűsítő, vékony üvegtől, lassú léptekkel elindult a férfi felé. Ne, mondta a férfi kurtán. Gondoltam, úgy sokkal izgatóbb, magyarázkodott Brigitta, és egy pillanatra megállt. Megpróbált rámosolyogni a férfira, és szájába tolta a mutatóujját. Nem izgatóbb, kérdezte, és félig még bátortalanul, zavartan végigsimított a mellein. Én is levegyem a ruhám, kérdezte aztán, és évődve felhúzta a szemöldökét. Nem, felelte a férfi végignézve a nőn. Közelebb lépett. Nem mersz idejönni, mondta. Zavarban vagy, kérdezte, miközben a nő combjai közé préselte a kézfejét. A nő engedte. Ellazultak az izmai, arcán végighullámozott a kíváncsiság, és belenézett a férfi szemébe. Én megpróbálok úgy viselkedni, mint egy profi, felelte Brigitta. Arra gondolt, hogy egy perccel sem bírja tovább, de tűrte, hogy a férfi ujjai

Felhölány esernyővel

ágyékára tapadjanak, és leszakítsák róla csipke bugyiját. Helyes, mondta a férfi, és beleszagolt. Helyes, mondta. Az idegen elismerően bólogatott. És most kötözzétek meg a lányt, mondta a férfi, majd végig Brigittát figyelve leült. A nő visszaneézett, és elietett a szomszédos szoba felé. A szoknyáját ne vegyük le, érdeklődött az idegen előzőeken, majd amikor a férfi bólintott, fűgén a lány mellé lépett, és lehúzta a cipzárt a ruhán. Szabad, kérdezte, majd elmosolyodott, amikor elkezdte leráncigálni a combjain. A lány kilépett a szoknyából, és az idegenre nézett. Bolond évszak a nyár, suttofta. Az idegen belemart a lány fenekébe, és elvigorodott. Bolond, bizony, mondta. Brigitta behoza a kötelet, és a padlóra dobta a lány lába elé. Értesz hozzá, kérdezte az idegen. Brigitta bólintott, és remegő kézzel megkötötte az első csomót. Ül le, mondta a lánynak. Nem akarom, hogy fájjon, sűfta aztán a fűlébe. Pedig fájni fog, felelte ő. Mozdulni se bírjon, mondta férfi, kösd meg úgy, hogy mozdulni se tudjon, de mindene hozzáférhető legyen. Az idegen csettintett a nyelvével, majd leült a férfi mellé. Lepletlen izgalommal nézte a lány melleihez szorított kezére fonódó kötelet. Szép nő, mondta. Használhatod, felelte a férfi. Fogom, nyugtázta az idegen. Miért bász veled így, kérdezte aztán. Nem rosszállásból kérdelem, csak kíváncsi vagyok. A férfi nem válaszolt. Gyűrögette a csipke bugyit, és a padlóra szegezte a tekintetét. Az idegen elvigorogott. Nem vagy te ilyen, mondta. Ez nem a te stílusod. Brigitta már összekötötte a lány csuklóit, lassan hurkolta a kötelet a húsrá. Hátrahúzta a karjait, és a gerinc mentén vezette el a kötelet, hogy megköthesse a combjait is, a bokákat, egymáshoz, szorosán, nehogy a lány összezárhassa a lábait. Sietve működött. Túl akart lenni az éjszakán. A lány felhúzott combokkal fekűdt a padlón, kezeit a feje mögé feszítette a kötél. Fel sem szisszent, mialatt Brigitta dolgozott. Olyan volt, mint egy üres bölcső, a teste kiszolgáltatótan ringott a semmiben. Nem, valóban nem az én világom, mondta most a férfi, és hátradólt. De mit tehetnék, bolondosak ezek a nyarak. Bolondosak, ismételte meg. A lány úgy érezte, parázslani kezd körülötte a szoba. A tárgyak nyüzsgő fénypontokra hullottak szét szemei előtt, nem érezte a kiterjedésűket, nem látta körvonalait. A saját teste is beleolvadt ebbe a hemzsegő, átláthatatlan és vakító izzásba; nem tudta, hol végződik a saját húsa, a bőre, azt sem tudta van-e még bőre egyáltalán, úgy sajgott a kötelek alatt. Talán már csak a megnyűzött izomcsomók és a meztelen idegvégződések maradtak testéből: a furcsa bizsergés, amibe a hús menekűl a fájdalom elől, a kábulat, melyben az ember magára marad a tükörképeivel. Mindegyik arc az övé, s mindegyik idegen, ismeretlen és félelmetes, mint egy karneváln az álarcok tarka vidámsága mögé bújtatott emberek, akikről csak a résnyre metszett papír alól kémlelő szemek árulhatják el, hogy milyen reménytelenűl próbálják a többi idegen maszk közül kiválasztani a saját arcmásukat.

Kezdenek visszatérni az emlékeim, mondta a férfi, és felállt. Odament a lányhoz, és megállt felette. Leguggolt, és ujjaival felfeszítette a lány szemhéjait. Emlékszel te is? Arra a bolondos éjszakára, amikor a táborban meglátogattalak? A másik kezét végűg húzta a lány testén, tenyere át meg átbucskázott a köteleken. Azt mondtad, szeretsz, suttofta. Ujjai már a lány ágyékán matattak, megbabráltá a csomókat a combjai vágatában is, gondosan, aprólékosan. Már rémlik, igen, azon az éjszakán valami nagy

meglepetést eszeltél ki nekem, mondta. Azt ígérted, valami, különlegesen. Azt mondtad, örülni fogok. Csak kíváncsi voltam, mondta a lány. Lehet, felelte a férfi. Valóban nem emlékszem már pontosan. Egészen addig nem engedted magadhoz közel. Akkor éjjel, minden megváltozott, mondta, és belemarkolt a lány harisnyanadrágjába, majd körmét átdöfve az anyagon, széttépte a szeméremdombja felett. Valahogy így, mutatott a szakadásra. Kitöröltem az emlékezetemből, folytatta, de a hiány, az apró, befoltozatlan szakadás a múltamon örökké megmaradt. Árulkodott valamiről, magam sem tudtam, hogy miről. Nyomról nyomra jutottam el hozzád, lépésről lépésre, és ma este, amikor rájöttem, hogy sosem Te hiányoztál nekem, ma este úgy éreztem, olyan közel vagyok, hogy megértsem, miért vagyok tizenöt éve boldogtalan, mint még soha.

A lány megremegett. Szemeit becsukta megint, és nagyon halkán megszólalt. Azt csinálsz velem, amit akarsz, mondta. Nem, felelte a férfi. Én nem csinállok veled semmit. Én képtelen vagyok fájdalmat okozni neked. Én csak nézem, ahogy akkor te néztél engem. Amikor a szobádba léptem, sötét volt. Romantikusnak találtam. Megpróbáltam rád találni. Tapogatózva mentem a bútorok között, érzetem a kipárolgásodat, azt a fura, édes-savanyú illatot, amit olyan sokáig véltem érezni még. Boldoggá akartalak tenni, és azt hittem te is engem. Sokáig nem találtalak, jó nagy szobában laktatok, mondta a férfi és elmosolyodott. Most itt vagy, és nem tudok mit kezdeni veled. Tudod, ma este, a beszélgetésünk alatt árultad el magad. Ismerős volt a káröröm, az a perverz kíváncsiság, igen, ahogy mondtad, a kíváncsiságod, amivel mások szenvedése, kiszolgáltatottsága iránt viseltetted mindig is. Meg akartad ismerni a gyötrelmek okát, lefolyásukat, a fájdalom állapota érdekelt. Úgy figyeltél mindig, mint egy munkadarabot. Látni akartad reakcióimat, a változást, amit nem tudtam eltitkolni előled, bármennyire is igyekeztem. Rideg voltál, kíméletlen és idegen.

A lány merőn nézte a férfit. Brigitta nem tudta tovább türtöztetni magát. Hagyjátok abba, kiáltotta fájdalmasan, hagyjátok abba ezt az istenverte játékot! A férfi megfordult, és gondterhelten nézte a nőt. Vetközz, mondta halkán, aztán a lányra tekintett, a fejét előredöntötte, és hosszan, béna és hideg szájjal megcsókolta az ajkait. Olyan szárazak voltak a szétmázolt, sötét rúzs alatt, mint a begyógyult sebben az alvadttal darabok. Most is ugyanúgy szeretlek, édes kis Semmiség, mondta, aztán még egyszer a szemébe nézett, és felállt. Azt teszel vele, amit akarsz, szólt az idegennek. Használhatod. Az idegen tovább vigyorgott, és kifűzte az övét. Bármit, kérdezte. Bármit, válaszolta a férfi. Aztán Brigittához lépett, és megszorította a melleit. Te is olyan vagy, mint ő, csak sokkal bátortalanabb. Még nem tanultad meg uralni és irányítani a kíváncsiságodat. Olyan vagy mint, ő mutatott a lány kitárt, felhasogatott teste felé, mint ő lehetett huszonöt évvel ezelőtt. Túlságosan ragaszkodsz az emlékeidhez, nem vagy fogékony a test mindennapos, minden pillanatban bekövetkező apró változásaira. A tehetséged megvan hozzá, csak nem vagy elég állhatatos. Most térdelj le, parancsolta, és kigombolta nadrágján a gombokat. Brigitta leereszkedett, és engedelmesen szétnyitotta az ajkait. A férfi a lányt nézte közben, a mélyülő pirosas barázdákat, ahogy a nadrágszj felzántotta a bőrt. A lány a szájába harapott, hogy

ne kiáltson fel fájdalmában, amikor eltalálja egy csapás. Megnyugodott, amikor a nyelvén megérezte a vére ízét. A feje megfájdult, de ez is jólesett. Ez a csekély fájdalom hozzásegítette, hogy ne vegyen tudomást más, nyilvánvalóbb fájdalmairól, ugyanakkor nem engedte lanyhulni saját teste változásaira irányuló figyelmét. A férfi szemébe nézett. Érezni akarta a tekintetét, csak azt a szempárt kutatta, amit tizenöt éve maga elé képzelt minden éjszaka.

A férfi ütemesen mozgatta a csípőjét Brigitta arca előtt. Folytatni akarta az elkezdett történetet. Megvakarta az arcát, és elgondolkodva figyelte a lányt. Akkor valaki fölkapcsolta a villanyt, mondta a férfi, én ott álltam már az ágyad előtt. Nevetni kezdtek, amikor megláttátok az arcomat. Igen, talán nevetséges is voltam, elképedt fejjel, szótlánul. A férfi elhallgatott, és megszorította Brigitta fejét. Ne a történetre figyelj, hanem a feladatodra, kicsim, figyelmeztette kedvesen. Egy pillanatra becsukta a szemét, mint aki pontosan akarja látni az emlékeiben megjelenő képeket. Igen, folytatta. Azt kérdezted, beszállok-e. Úgy feküdtél meztelenül a három fiú között, mint egy karéj kenyér. Aztán folytattátok, és velem nem is foglalkoztatok tovább. Most már mindenre emlékszem, mondta, és megint megfogta Brigitta fejét. Elég, mondta, foglalkozz a barátoddal is, mielőtt teljesen elveszti az eszét. Fáradtan és szomorúan süppedt a fotelba. Brigitta az idegen mögé lépett, elkapta lendülő karját, a melléhez vonta, és végigdörgölte magát az izzadt férfikézzel. Gyere belém, mondta szenvedély nélkül, mintha a férfi parancsát teljesítené, és gyorsan a földre feküdt.

A férfi a lány megbéklyózott testét figyelte, aztán Brigitta és az idegen összekapcsolódó és megint szétváló alakjait. Mintha nem is mozdulnának: összekapcsolta, s megdermesztette őket a gyönyör. Nem, nem mozdul semmi, gondolta a férfi. Talán csak a kötél a csomók, csak azok hatolnak egyre mélyebben a húsba, minden más megbénult, megmerevedett. Nézte a testeket, s mintha nagyon messze állna tőlük, tudta, nem érhetné el egyiket sem, bárhogya is nyújtja utánuk a kezét.

A lány türelemmel, szinte kíváncsian várta a pillanatot, amikor majd fulladozni kezd. A saját nemi szervére kellett koncentrálnia, mintha testének ez lenne az egyetlen pontja, melynek joga van éreznie. Maga elé képzelte, ahogy megduzzad, mintha az összes vér és nyirok odaáramlott volna ereiből. A szeretői arcára, hangjukra, szagukra és szavaikra már nem emlékezett, de úgy tapasztalta, hogy az érzékeny hús megőrizte mindegyikjük lenyomatát, és most életre kelti valamennyit. Vértől parázslott, örömeiktől hemzsegett, s szinte már helyette lélegzett a húsa, mintha egész valójából csak vaginájának lenne szabad életben maradnia. Akkor végre feloldódott önmagában, úgy érezte, minden kötelemétől megszabadulva kitarja karjait, kinyújtózik a semmi-ben, s amíg öklendezve harapta a levegőt, zihálva elélezett.

Fázol, kérdezte újra a férfi, és fűgén végigsimított a lány vállain. A bőre olyan száraz fehérséggel világított a vörös blúz szakadása alatt, mint csont az eleven húsban. A tó partján álltak. Arcukat a nap felé fordítva, mintha várnának valamit. Egymástól alig egyméternyire, mozdulatlanul, mintha gúzsba kötötte volna őket a múlt. Nézték,

ahogy a nap átszivárog a hegyeken, a hullámokon, a felhőkön, és megpihen a nádas felett. Már nem, felelte a lány, és befúrta fejét a férfi vállgödrébe. És te, kérdezte a lány. A férfi nem felelt. Lelógó karjait lassan a lány derekára fonta, ujjhegyével végigsimított a kötelek marta duzzadásokon, és kifújta tüdejéből a levegőt. Ugye, most azt szeretnéd, ha velem maradhatnál, kérdezte. Igen, felelte a lány. Védtelen vagy, mondta férfi. A lány elmosolyodott. Igen, mondta felélénkülve, és fürkészve figyelni kezdte a férfi szemét. A fehérje olyan volt, mint az itatós, s a pupillája, mint egy felszívódó tintacsepp. A szemhéja, mint a fagyott, kormos viasz, a tekintete, mint a leégett kanóc. Védtelen vagyok, mondta a lány könnyedén. És kinél találhatnék oltalomra, ha nem nálad, aki immár éppolyan esendő és védtelen vagy, mint én magam. Ujjaival végigszántott a férfi arcán. A vértelen, fakó bőrön. Fürgén és kíváncsian. Ahogy a halak dobják fel magukat a habok közül.

Felhővadászat